

immeks, kust kingiseppa pois ni paljo rahha tubbaka tarwis saab.

Andres hakkas nüüd ka kaarta mängima. Kord kautas temma ni paljo rahha, et ta meistri järrest ued tallad warrastas. Nende eest ostis ta ennesele tubbakast ja maksis ommad wõllad.

Sel ajal, kui meister jo mitmest asjust olli ärratunud, et Andresel pitkad näppud ollid, juhtus ka se, et meistri ödde, kes kaua aega olli tenimas olnud, omma wenna jure woõraks tuli. Kurrat, kes waest kingiseppa poisi hopis omma wõimuse sisse tahtis sada, kiusas tedda nüüd weel rängeminne. Meistri ödde olli omma kasti sellejamma põningo nurka pannud, kus Andres maggas. Kasti sees agga ollid 50 rubla hõbbedat, mis palle higgi sees ollid tenitud. Uhhel hommikul, kui Andres üllestoufis, ütles kiusaja temma wasto: „Andres, eks sa ei tahha teada sada, mis kasti sees on?“ Andressele tuli kurri himmo peale. Need 50 rubla

tükki, mis meistri ödde mitme aasta aial ennesele olli korjanud, hiilgasid temma silmi. Andres wärrises, kas abhastusse woi römo pärrast, kui ja sedda pettist mammonat näggi. Mis muud, kui ta pistis rahha omma kotti, ja mõtles ishienneses: „Nüüd peab mul üks römüs pühhapäätw tulles.“

Singe waenlane kinnitas tedda selle mõtte sees ja andis temmale weel pealege nou, mitte ükspäinis pipo tommata ja kaarta lüa, waid ka õllut ja wina jua, tantsida ja pillardi mängida. Subba se mõtte, keif sedda römo ja lusti piddada, teggi tedda otsego joobnuks.

Andresse sõbradel ei olnud se küll mitte woõras asji, et temmal ikka paljo rahha olli, agga se kord ei teadnud ükski, mis sest surest rahha warrandusest mõttelda, mis temmal nüüd olli, ja kust ta sedda olli saanud. Trahteris lastis ta nüüd wiolit mängida, hakkas tüddrukutega tantsima, kõllistas omma rahha taskuid, kõiendas ja